

Hlas patřil malému muži s bílým knírem.

„Nos faraona Ahmose,“ opakoval po Jonovi. „Přesněji řečeno nos z pohřební masky velkého faraona Ahmose, jenž vládl Egyptu v letech 1558 až 1533 před naším letopočtem.“

„To bylo zhruba před třema a půl tisícem let,“ spočítal Garfield Odiemu. „V té době byli moji předci uctívány, kdežto tvoji byli kamenný.“

„Kde je zbytek masky?“ zajímal se Jon.

Stařík zakroutil hlavou. „To je právě záhada. V roce 1953 byla ukradena z Egyptského muzea v Káhiře. Zloděj byl ale neohrabaný, na útěku masku upustil a nos se odlomil. Zůstal ležet na zemi, kde ho našli policisté.“

„A zloděje nedopadli?“ vyptával se Jon dál.

„Bohužel ne,“ odpověděl neznámý. „Ahmosova maska se již nenašla. Alespoň že nám zbyl ten nos. Po dlouhé době se mi konečně podařilo přesvědčit Egyptské muzeum, aby nám jej na pár měsíců zapůjčilo. Brzy ho už budeme muset vrátit. Nerad o něj přijdu.“

„Ach tak, v tom případě musíte být...“

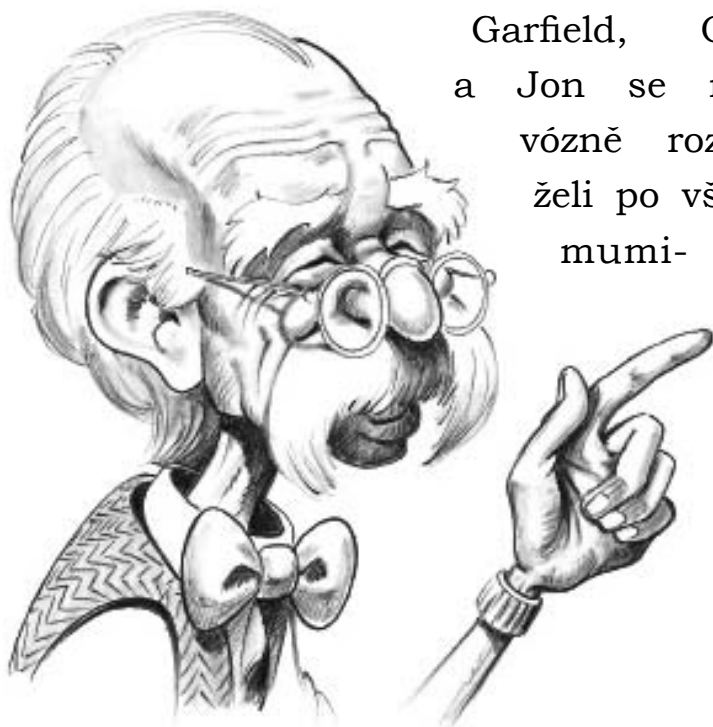
Stařec natáhl kostnatou ruku. „Promiňte, že jsem se hned nepředstavil. Jsem profesor Colin Fibbersham, správce muzea.“

„To je vykopávka, co má na starosti vykopávky,“ objasnil Garfield Odiemu.

„Proč jste se zmínil, že je nos faraona Ahmose nebezpečný?“ vyzvídal Jon.

„Koluje totiž legenda, že krádež pohřební masky rozlítla jeho ducha. Ten nebude mít pokoj, dokud se nos nevrátí na masku a ta do Egypta. Říká se, že se mumie po nocích toulá po světě, pátrá po ztraceném majetku a hubí každého, kdo jí přijde do cesty. Kdoví? Možná se faraonův duch skrývá v naší galerii a spřádá plány, jak se pomstít.“

Garfield, Odie
a Jon se ner-
vózně rozhlí-
želi po všech
mumi-

ích a nakonec jejich zrak spočinul zpět na nose.

„To je strašidelná historka,“ potvrdil Jon.

„Omlouvám se, jestli jsem vás vyděsil,“ pravil profesor. „Faraonův nos okouzlí každého, natož takového starého sběratele, jako jsem já. Ale pomalu už budeme zavírat, tak musím běžet. Užijte si zbytek návštěvy.“

Fibbersham se otočil a odkráčel.

„Ještě nám zbývá několik minut,“ připomněl Jon. „Prohlédneme si některé další egyptské historické předměty.“

„Jestli se chceš za každou cenu koukat na něco starýho, tak se můžeme jít mrknout na tvou babičku!“ utrhł se na něj Garfield. „Aspoň mi dá sladký pečivo. Zato od těchhle mumií dostanu leda tak strach.“

Na Garfielda padla únava, navíc se také nudil. Pozoroval, jak Odie stojí vedle vit-

ríny s mumii. Kocourovi se na tváři usadil zlomyslný úšklebek. Honem vitrínu oběhl na druhou stranu. Sehnul se tak, aby ho Odie nezahlédl, a skříní zatřásl. Strašidelným hlasem začal opakovat: „Ahmose chce svůj nos! Ahmose chce svůj nos!“

Odie sebou trhl, pohlédl na chvějící se mumii – a uháněl z egyptské výstavy pryč.

„Odie! Co je to s tebou?“ volal za ním Jon. „Vrať se!“ a utíkal za polekaným pejskem.

Garfield si spokojeně oddechl. „Já věděl, že se mimino z mumie zblázní strachy,“ řekl sám pro sebe. „Ale safra, jak se teď odsud dostanu?“

